

Najednou mě přepadnul pocit, že život je jen neustálá jízda sem a tam na východ nebo na západ a pořád dokola. Tohle přece nemá s romantikou nic společného, leda snad romanticky znějící jména míst podél dálnice. Ale není to jednoduché říct si, že už to dělat nebudu a přestat. Nejdřív si musím najít něco jiného. Projel jsem několikrát bájně Tennessee, viděl jsem Nashville i Memphis, ovšem jen silnici, která vede skrz. Není čas se zastavit, není čas se jít někam podívat. A i kdyby byl, s touhle obludou tam stejně nemůžu. Viděl jsem u silnice ceduli zvoucí k návštěvě ranče Loretty Lynn, krápníkových jeskyní v Missouri, pozvání k prohlídce starého Saint Louis a co já vím, co ještě. Neviděl jsem nic, jen ty dálnice a sem tam se přihodilo něco pro zpestření.

Tennessee a Connecticut

Jako třeba tenkrát v Tennessee, vezl jsem zrovna jakési krabice, už ani nevím odkud a kam, vím jen, že jedno z dodacích míst bylo Knoxville, Tennessee. Sjel jsem z dálnice k benzínové pumpě, protože pumpaři jsou přátelé ztracených řidičů a nejlepší zdroj informací. Tady byl ale i pumpařův rozum krátký, adresu znal, ale zapřísahal se, že tam žádný podnik, kam bych to snad mohl dovézt, není, nikdy nebyl a nikdy nebude. Kde tu jistotu vzal nevím, ale bylo to tak. Tak tedy druhá cesta, zatelefonoval tam. Dovolal jsem se a dozvěděl se, že mám jet rovně, pak doprava a doleva a kousek rovně a nalevo to je. Nebo tak nějak. Jel jsem tedy rovně a pak doprava a doleva, koukám nalevo a - nic. Už jsem jel dlouho, jedu listnatým lesem, nic. Projedu zatáčkou a přede mnou je železniční most. To by nebylo nic divného, kdyby ten most byl nade mnou, místo přede mnou. Byl to jeden z těch hodně, ale hodně nízkých mostů, byl tak nízký, že jsem měl koleje přímo před očima. Co teď? Za mnou auta, řidiči, ta hovada blbá troubí, jako bych se tam mohl nacpat. Jediná možná cesta byla doleva odbočující silničkou, úzkou tak, že jsem jel všemi koly najednou po krajnicích. Začaly se objevovat domky, vypadalo to jako nějaké letovisko, lidé se sbíhali, svolávali se, protože takovou atrakci tam ještě neviděli.

Vzpomínám si, jak se mne kdysi někdo zeptal, co děláme, když se ztratíme ve městě. Já odpověděl žertujíc, že to se pak musí jet pořád rovně, dokud člověk nenarazí na fotbalové hřiště. Jako kluk jsem strávil mnohé prázdniny ve Starých Splavech u Máchova jezera, vlastně v takové miniosadě pěti chat za vesnicí. Tam vedla přesně stejná cesta a na konci u chat bylo kýžené fotbalové hřiště. Teda ve Splavech bylo, v Knoxvilleu ne.

Co naplat, pojedou dál rovně a ... co vlastně a? Přijel jsem ke křižovatce, takové T ze silniček jako ta má, když jsem zatočil, zadek návěsu projel březovým lesíkem. No, tenkrát to byl hodně mladý lesík a jak jsem ho tak po mém zásahu viděl, už asi nezestárnul.

Stál jsem tedy v té nožičce T a zamýšlel zacouvat za roh a pak rovně tam, odkud jsem přijel. Bohužel, statný topol na rohu měl na věc jiný názor a jasně mi dal najevo neochotu k přemístění. Místo 90 stupňů za roh jsem couval jen asi 45, do jiného lesíku. Po mém odjezdu to tam vypadalo jako po manévrech spřátelených vojsk, ale já byl na cestě zpět. Dojel jsem zase k té „mojí“ pumpě, znovu zatelefonoval a dověděl jsem se, že mě viděli jet dvakrát kolem a teď se dohadují, kde jsem se tam za nimi otočil, protože tam je nízký most a cesta doleva, co nikam nevede. Uprosil jsem je, ať čekají na silnici a zastaví mě až pojedou okolo. Pak se to vyjasnilo. To místo si pamatují, jel jsem dvakrát kolem. Potíž je v tom, že tady v Americe se na čísla na budovách moc nedá, podle toho jsem se orientovat nemohl. Fabriku jsem neviděl. Skladiště tam bylo, ale takové, co si tam lidi pronajmou místnost velikosti garáže, ono to tak ostatně i vypadá. Tak to je příběh z Tennessee. Ten stát se vyznačuje nejen country muzikou, ale také strašně přísnými - já nevím, jak je česky nazvat. Nejsou to policajti, řidiči jim říkají prostě DOT, to je zkratka z Department of Transportation.

Ti sedí na váhách i jinde, někdy si dají k dálničnímu odpočívadlu ceduli, že všechny trucky musí odbočit a oni tam sedí a kontrolují papíry a také technický stav kamionů. Pokud nezastavíte, jsou okamžitě za vámi, už to tam blíká, čím se dá, a je to moc drahé.

V Tennessee jsou obzvláštní mrchy, jen krok za těmi v Connecticutu. Stát je to dlouhý asi 490 mil (780 km) a u každého odpočívadla tam mají ceduli, že všechny trucky musí zastavit. Cedule jsou tam napevno, na sloupcích zapuštěných do země. Původně se dala přes ně sklopit dvířka, která nápis zakryla, aby všichni věděli, že zrovna tady se zastavovat nemusí. Zub času, ruce nenechavců, možná i sami DOT všechna ta dvířka odstranili, takže člověk neví, kde odbočit má a kde ne. Odbočuje tedy všude i když ví, že z devadesáti procent zbytečně, ale risknete to. Takoví jsou v Tennessee.

To v Connecticutu se mi stalo něco jiného. Jel jsem domů na západ po pěti dnech čekání na náklad, a protože jsem byl první den na cestě, byl můj log book v pořádku. Na vjezdové váze do

Connecticutu byla kontrola. To už jsem slyšel v rádiu, ale protože jsem měl výjimečně všechno v pořádku, klidně jsem jel dál. Byla tam příšerná fronta, trvalo přes půl hodiny, než jsem přišel na řadu a bez ptaní na mě jeden člověk zařval, abych zaparkoval a šel támhle k tomu, který tam píše. Zaparkoval jsem, jdu k tomu, co támhle píše, tam zase fronta jako na maso. Když jsem byl konečně na řadě, začal mi vypisovat pokutu za neplatný log book. Já na to, že log mám v pořádku a jak on to může vědět, když ho nezkontroloval. Navrhnul jsem mu, ať jde se mnou a přesvědčí se sám. On mi udělal protinávrh, že mi napíše malou pokutu, když tam nepůjdeme, protože určité v pořádku není. S těmihle lidmi se normálně nehádám, vychován Veřejnou bezpečností, ale tentokrát jsem trval na svém. Nešel se mnou, ale na místě mi suspendoval povolení k vjezdu do Connecticutu. Proč, to jsem se nedozvěděl. Nastala ta pravá šaškárna, protože jsem se začal okázale připravovat k dlouhodobému pobytu na místě. Nejdřív jsem se zeptal, zda tam mají nějakou kantýnu, protože už začínám mít hlad. Osopili se na mě, cože si myslím, oni že mi nic nedají, i kdyby měli. A já zase, že co teda budeme dělat, protože odjet bez toho povolení nemůžu, pěšky nepůjdu, protože to se na dálnici nesmí a kromě toho, je to daleko. A že se tedy o mne musí starat, protože jsem vlastně jejich vězeň. To je zarazilo a nabídl mi, že mě do toho vězení rádi odvezou. Já na to, že to je fajn, já jen zamknu truck a jsem zpátky, no a z čeho jsem obžalovanéj, protože já to musím zavolat na podnik, aby si přijeli pro soupravu. Vůbec jim nedošlo, že je to blbost, protože s truckem nemůžu odjet ani já, ani nikdo jiný, když má suspendované povolení. Místo toho mi zase povolení obnovili a vyhodili mne. Přitom se té nálepky na dveřích celou dobu nikdo nedotkl a dotyčný papír byl v deskách v tahače. Na to si nikdo nevzpomněl.

Jednu věc jsem se naučil rychle, totiž používat bezpečnostní pásy. Tou dobou, byla to doba kovbojů za volantem, bylo pokládáno za změkčilost si pás zapnout. Interstate 80 v Pensylvánii mne donutila změnit názor. Americké silnice i dálnice jsou pokud jde o kvalitu mnohem horší než evropské, a ta v Pensylvánii byla i na místní poměry vyhlášená.

Díry a lavory velikosti vany tam byly běžné a po nich jsme skákali. (Asi byly menší, mně ale připadaly ohromné). Sedačka v trucku je na vzduchovém měchu a ty hrboly mě nadhazovaly tak, že jsem mlátil hlavou do stropu, a pak se při pádu zpět snažil strefit na pedály. Jediné, čeho jsem se mohl držet, byl volant a ten zrovna moc opory neposkytuje jsa uzpůsoben k otáčení. Když jsem se ale o strop praštil do ramene a za krkem mi hlasitě křuplo, ještě rád jsem si pás vzal a pořádně ho utáhnul.

Později, když jsem viděl, jak dálnici staví, nestačil jsem se divit a leccos pochopil. Na udusanou a upěchovanou zem, bez špetičky štěrku položili strojem betonový koberec 10 cm vysoký, jen tam měli rozložené armatury v místech příštích dilatačních spár. ON tam asi někde vespod nějaký štěrkový podklad bude, když v předminulém století tu silnici stavěli. Po zatvrdnutí betonový pás pilami rozřezali na díly, pravděpodobně v místech armatur, ale moc tomu nevěřím. A silnice je hotová. Za pár let ji zavrou, mašina beton rozbije, mají na to nákladák s velkým závažím na laně a tím do toho buší. Buldozery to odhrabou, nákladáky odvezou, a pak se tam rozloží armatury.... Asi to nějaký důvod má, ale hlavně to přináší zakázky těm, kdo tu silnici staví.

To vysvětluje, proč mají americká auta měkčí pérování než evropská a japonská, ještě jsem neviděl, aby silnici udělali opravdu rovnou. U osobních aut to není tak patrné, díky pérům, ale v trucku je to utrpení. Vzpomínám na Interstate 84 ve státě New York, je to spojka z Pensylvánie, I-84 směrem na Hartford, Connecticut. Je to 78 mil čistého utrpení, dálnice je betonová a spáry jsou vyvýšeny. Nevím o kolik, ale dost na to, aby jízda připomínala jízdu po betonovém moři. Na sedadle jsem létal až do stropu, držel se vším čím jsem mohl, a když to skončilo, bolel mě celý člověk. I ta sebenovější silnice je někdy zvlněná, že člověk slyší chrastění vlastních kostí. O Interstate 90, asi tak posledních sto mil do Seattlu řidiči říkají, že ji postavili dobře, jen dali omylem tu hladkou stranu dospod. Ono to má pro místní úřady jednu výhodu. Nikdo tam nejede rychle, to se nedá vydržet a stejně po projetí bolí plíce i žaludek od toho cvičení.

Pokračování příště

